ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

της 20ής Ιουνίου 2001 *

Στην υπόθεση Τ-188/99,

Euroalliages, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους D. Voillemot και O. Prost, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης, αρχικώς, από τον N. Khan, ακολούθως δε από τον V. Kreuschitz, επικουρούμενους από τον A. P. Bentley, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως 1999/426/ΕΚ της Επιτροπής, της 4ης Ιουνίου 1999, για την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές σιδηροπυριτίου καταγωγής Αιγύπτου και Πολωνίας [κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό Ε(1999) 1466] (ΕΕ L 166, σ. 91),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους A. W. H. Meij, Πρόεδρο, K. Lenaerts, A. Potocki, M. Jaeger και J. Pirrung, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 13ης Δεκεμβρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Κατόπιν καταγγελίας που κατέθεσε η προσφεύγουσα τον Δεκέμβριο του 1990, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 30 Ιουνίου 1992, τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1808/92, περί επιβολής προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές σιδηροπυριτίου καταγωγής Πολωνίας και Αιγύπτου (ΕΕ L 183, σ. 8).

2 Ο δασμός επί του συγκεκριμένου προϊόντος ορίστηκε σε 32 % με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3642/92 του Συμβουλίου, της 14ης Δεκεμβρίου 1992, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές σιδηροπυριτίου, καταγωγής Πολωνίας και Αιγύπτου και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ (ΕΕ L 369, σ. 1).

3 Η Επιτροπή αποδέχθηκε την ανάληψη υποχρεώσεων ως προς τις τιμές που πρότεινε ένας Αιγύπτιος παραγωγός-εξαγωγέας και ένας Πολωνός παραγωγός-εξαγωγέας (απόφαση 92/331/ΕΟΚ, της 30ής Ιουνίου 1992, και απόφαση 92/572/ΕΟΚ, της 14ης Δεκεμβρίου 1992, για την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως του Αιγυπτίου παραγωγού και του Πολωνού παραγωγού στο πλαίσιο της διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές σιδηροπυριτίου καταγωγής Πολωνίας και Αιγύπτου (ΕΕ L 183, σ. 40, και ΕΕ L 369, σ. 32, αντιστοίχως).

4 Οριστικά μέτρα αντιντάμπινγκ ελήφθησαν, επίσης, για τις εισαγωγές σιδηροπυριτίου καταγωγής άλλων χωρών, αφενός, με τον κανονισμό (ΕΚ) 3359/93 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1993, περί τροποποίησης των μέτρων αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές σιδηροπυριτίου καταγωγής Ρωσίας, Καζακστάν, Ουκρανίας, Ισλανδίας Νορβηγίας, Σουηδίας, Βενεζουέλας και Βραζιλίας (ΕΕ L 302, σ. 1), και, αφετέρου, με τον κανονισμό (ΕΚ) 621/94 του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1994, περί επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές σιδηροπυριτίου, καταγωγής Νότιας Αφρικής και Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ L 77, σ. 48).

5 Στις 21 Δεκεμβρίου 1996, η Επιτροπή δημοσίευσε ανακοίνωση για την επικείμενη λήξη ορισμένων μέτρων αντιντάμπινγκ που αφορούν τις εισαγωγές προελεύσεως Αιγύπτου και Πολωνίας (ΕΕ C 387, σ. 3), κατά την οποία, αφενός, η εκ μέρους του Αιγυπτίου παραγωγού-εξαγωγού ανάληψη υποχρεώσεων έληγε στις 5 Ιουλίου 1997 και, αφετέρου, η εκ μέρους του Πολωνού παραγωγού-εξαγωγού ανάληψη υποχρεώσεων, καθώς και οι δασμοί αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκαν με τον κανονισμό 3642/92, έληγαν στις 20 Δεκεμβρίου 1997.

6 Κατόπιν της δημοσιεύσεως αυτής της ανακοινώσεως, η προσφεύγουσα κατέθεσε, στις 28 Μαρτίου 1997, αίτηση επανεξετάσεως των μέτρων που επρόκειτο να λήξουν, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός).

7 Επειδή η Επιτροπή, κατόπιν διαβουλεύσεως με τη συμβουλευτική επιτροπή, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υφίστανται επαρκή αποδεικτικά στοιχεία δικαιολογούντα την επανεξέταση, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, δημοσίευσε ανακοίνωση για την κίνηση μιας τέτοιας διαδικασίας στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (ΕΕ 1997, C 204, σ. 2) και άρχισε την έρευνα. Η σχετική με τις πρακτικές ντάμπινγκ έρευνα κάλυψε την περίοδο μεταξύ 1ης Ιουλίου 1996 και 30ής Ιουνίου 1997 (στο εξής: περίοδος έρευνας). Η εξέταση της ζημίας κάλυψε την περίοδο από το 1993 έως το τέλος της περιόδου έρευνας.

8 Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, τα θεσπισθέντα με τον κανονισμό 3642/92 μέτρα παραμένουν σε ισχύ εν αναμονή του αποτελέσματος της επανεξετάσεως.

9 Την 1η Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και τους λόγους βάσει των οποίων σκόπευε να συστήσει την περάτωση της διαδικασίας χωρίς επιβολή μέτρων.

10 Επειδή η προσφεύγουσα αντιτάχθηκε στην πρόταση περί περατώσεως της διαδικασίας, η Επιτροπή επιβεβαίωσε την άποψή της με το από 25 Μαρτίου 1999 έγγραφο που απέστειλε στην προσφεύγουσα.

11 Στις 4 Ιουνίου 1999 η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 1999/426/ΕΚ, για την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές σιδηροπυριτίου καταγωγής Αιγύπτου και Πολωνίας (ΕΕ L 166, σ. 91, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

12 Στην δέκατη τέταρτη αιτιολογική σκέψη αυτής της αποφάσεως, η Επιτροπή τονίζει ότι «δεν εξετάστηκε περαιτέρω το ζήτημα του ντάμπινγκ», ενόψει των συμπερασμάτων της των σχετικών με την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας και την επανεμφάνιση της ζημίας.

13 Όσον αφορά την κατάσταση της κοινοτικής αγοράς σιδηροπυριτίου, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η κοινοτική βιομηχανία επωφελήθηκε από τα ισχύοντα μέτρα αντιντάμπινγκ, των οποίων επιτεύχθηκε ο σκοπός, ο οποίος συνίστατο στην εξάλειψη της ζημίας που προκαλούσαν οι εισαγωγές προελεύσεως Αιγύπτου και Πολωνίας. Όσον αφορά το ενδεχόμενο συνεχίσεως ή επανεμφανίσεως της ζημίας, η Επιτροπή τονίζει ότι η λήξη της ισχύος των μέτρων που πλήττουν τις εισαγωγές τις προερχόμενες από τις δύο αυτές χώρες δεν δύναται να έχει ως συνέπεια τη συνέχιση ή την επανεμφάνιση της ζημίας.

14 Η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα την 1η Ιουλίου 1999.

15 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Αυγούστου 1999, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

16 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν σε ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 13ης Δεκεμβρίου 2000.

Αιτήματα των διαδίκων

17 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

18 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

19 Η Επιτροπή, καίτοι δέχεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα, φρονεί, χωρίς να εγείρει επισήμως ένσταση απαραδέκτου, ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι η προσφεύγουσα στερείται εννόμου συμφέροντος.

20 Η Επιτροπή τονίζει, κατ' αρχάς, ότι στην προσβαλλόμενη απόφαση τόνισε ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να καταθέσει νέα καταγγελία αν η κατάστασή της παρουσίαζε επιδείνωση λόγω εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και ότι τέτοια καταγγελία δεν κατατέθηκε.

21 Υποστηρίζει, επίσης, ότι, αν το Πρωτοδικείο ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, η προσφεύγουσα, η οποία επικαλείται πραγματικά στοιχεία μεταγενέστερα της περιόδου έρευνας, θα είχε συμφέρον να καταθέσει νέα καταγγελία ώστε να μπορέσουν τα στοιχεία αυτά να ληφθούν υπόψη.

22 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν θα έχει ως αποτέλεσμα ούτε την εκ νέου θέση σε ισχύ των εφαρμοσθέντων μέχρι την 1η Ιουλίου 1999 μέτρων, ούτε την υποβολή στο Συμβούλιο προτάσεως διατηρήσεως σε ισχύ αυτών των μέτρων. Επικαλείται σχετικώς τις διατάξεις του άρθρου 1 της συμφωνίας περί εφαρμογής του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΕΕ 1994, L 336, σ. 103, στο εξής: Συμφωνία αντιντάμπινγκ της ΠΟΕ), κατά το οποίο μέτρο αντιντάμπινγκ μπορεί να τεθεί σε ισχύ μόνον κατόπιν έρευνας διεξαχθείσας σύμφωνα με την εν λόγω συμφωνία.

23 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι έχει τη δυνατότητα να καταθέσει νέα καταγγελία. Εντούτοις, φρονεί ότι ο βασικός κανονισμός περιλαμβάνει, στο άρθρο 11, παράγραφος 2, μια ειδική διάταξη η οποία παρέχει το δικαίωμα στην κοινοτική βιομηχανία, κατά τη λήξη της περιόδου εφαρμογής μέτρων αντιντάμπινγκ, να επωφεληθεί από τη διατήρηση σε ισχύ των μέτρων αυτών εφόσον αποδειχθεί ότι υπάρχει ενδεχόμενο επανεμφανίσεως του ζημογόνου ντάμπινγκ. Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή όφειλε να εφαρμόσει πλήρως τη διάταξη αυτή.

24 Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, οι συνέπειες της ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι ίδιες με τις συνέπειες της υποβολής νέας καταγγελίας.

25 Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η άποψη της Επιτροπής καταλήγει να αφαιρεί από την κοινοτική βιομηχανία οποιαδήποτε δικαστική προστασία σε περίπτωση περατώσεως μιας διαδικασίας επανεξετάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

26 Κατά πάγια νομολογία προσφυγή ακυρώσεως είναι παραδεκτή μόνον εφόσον ο προσφεύγων έχει συμφέρον από την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της πράξεως αυτής είναι ικανή από μόνη της να έχει έννομες συνέπειες (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-480/93 και T-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψεις 59 και 50, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

27 Στην προκειμένη περίπτωση η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως θα είχε πολλαπλές έννομες συνέπειες. Πρώτον, το άρθρο 231 ΕΚ προβλέπει ότι, αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η προσβαλλόμενη πράξη κηρύσσεται άκυρη. Η ακύρωση της αποφάσεως περί περατώσεως της διαδικασίας επανεξετάσεως η οποία κινήθηκε κατόπιν αιτήσεως της προσφεύγουσας θα είχε, επομένως, ως συνέπεια, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, να παρα-

μείνουν σε ισχύ τα μέτρα που αποτέλεσαν αντικείμενο της επανεξετάσεως μέχρις περατώσεως αυτής. Το αποτέλεσμα αυτό δεν θα αντιβαίνει προς το άρθρο 1 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ της ΠΟΕ. Πράγματι, η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως θα καθιστούσε εκ νέου εφαρμοστέα τα μέτρα τα οποία είχαν, αρχικώς, ληφθεί κατόπιν μιας κανονικής έρευνας, πράγμα το οποίο δεν ισοδυναμεί με εφαρμογή μέτρων αντιντάμπινγκ χωρίς προηγούμενη έρευνα, την οποία απαγορεύει το άρθρο 1 της εν λόγω συμφωνίας.

28 Δεύτερον, το άρθρο 233 ΕΚ ορίζει ότι το όργανο του οποίου η πράξη εκηρύχθη άκυρη οφείλει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως. Το Πρωτοδικείο έχει αποφανθεί σχετικώς, με την απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1998, T-2/95, Industrie des poudres sphériques κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-3939, σκέψεις 87 έως 95), ότι το άρθρο 233 ΕΚ παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα είτε να επιλέξει επανάληψη της διαδικασίας, στηριζόμενη σε όλες τις πράξεις αυτής της διαδικασίας που δεν επηρεάζονται από την ακυρότητα που κήρυξε το Πρωτοδικείο, είτε να επιλέξει την κίνηση νέας έρευνας για μια άλλη περίοδο αναφοράς, υπό την προϋπόθεση τηρήσεως των προϋποθέσεων που απορρέουν από τον βασικό κανονισμό. Πάντως, και στις δύο περιπτώσεις, θα πρόκειται για έρευνα επανεξετάσεως μέτρων των οποίων επίκειται η λήξη, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, και όχι για έρευνα κινηθείσα, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, κατόπιν νέας καταγγελίας.

29 Τέλος, η εν προκειμένω επιχειρηματολογία της Επιτροπής θα είχε ως συνέπεια, όπως η ίδια δέχεται, να αποκλείσει οποιοδήποτε δικαίωμα προσφυγής των καταγγελλόντων κατά αποφάσεων περί περατώσεως μιας επανεξετάσεως δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού και, με τον τρόπο αυτό, θα περιόριζε σοβαρά τη δυνατότητα ελέγχου της νομιμότητας τέτοιων πράξεων. Μια υπ' αυτή την έννοια ερμηνεία του εννόμου συμφέροντος θα ήταν ασυμβίβαστη με τα δικονομικά δικαιώματα που παρέχει στους κοινοτικούς παραγωγούς το άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, τα οποία συνεπάγονται δικαίωμα προσφυγής κατά της αποφάσεως που λαμβάνεται στο τέλος της διαδικασίας επανεξετάσεως.

30 Επομένως, δεν μπορεί στην προκειμένη περίπτωση να κριθεί ότι η προσφεύγουσα στερείται εννόμου συμφέροντος.

Επί της ουσίας

31 Η προσφεύγουσα προβάλλει ένα μοναδικό λόγο ακυρώσεως που αναφέρεται στην παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού και, ειδικότερα, σε προφανή πλάνη εκτιμήσεως ως προς το ενδεχόμενο επανεμφανίσεως της ζημίας. Το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου αφορά την παραβίαση των κανόνων που έχουν εφαρμογή επί επανεξετάσεων δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, ενώ, στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους, η προσφεύγουσα διατυπώνει ειδικές αιτιάσεις που αφορούν την εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην προσβαλλόμενη απόφαση.

Επί της παραβιάσεως των κανόνων που έχουν εφαρμογή επί επανεξετάσεων διεξαγομένων δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού

32 Η προσφεύγουσα αιτιάται την Επιτροπή, πρώτον, ότι υπέπεσε σε νομική πλάνη ως προς την εφαρμογή των κριτηρίων εκτιμήσεως του ενδεχομένου επανεμφανίσεως της ζημίας και, δεύτερον, ότι εσφαλμένως έκρινε ότι στοιχεία σχετικά με μεταγενέστερη περίοδο από εκείνην της περιόδου έρευνας δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη.

Επί των κριτηρίων εκτιμήσεως του ενδεχομένου επανεμφανίσεως της ζημίας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

33 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού παρέχει τη δυνατότητα επισημάνσεως πρόσφορων κριτηρίων προς θεμελίωση του ενδεχομένου επανεμφανίσεως της ζημίας, τα οποία συνίστανται στην απόδειξη, πρώτον, της συνεχίσεως του ντάμπινγκ, δεύτερον, του γεγονότος ότι

η εξάλειψη της ζημίας οφείλεται πλήρως ή μερικώς στην ύπαρξη των μέτρων και, τρίτον, του ότι η κατάσταση των εξαγωγέων ή οι όροι της αγοράς είναι τέτοιοι ώστε να είναι ενδεχόμενη η εμφάνιση νέων πρακτικών ζημογόνου ντάμπινγκ. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι τα τρία αυτά κριτήρια είναι εναλλακτικά και όχι σωρευτικά, καθώς και ότι δεν αποτελούν τα μόνα στοιχεία βάσει των οποίων μπορεί να εκτιμηθεί η ύπαρξη ενδεχομένου επανεμφανίσεως της ζημίας. Διευκρινίζει ότι τα κριτήρια που λαμβάνονται υπόψη για την κίνηση διαδικασίας επανεξετάσεως, προβλεπόμενα από το άρθρο 11, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, δεν είναι διαφορετικά από εκείνα που εφαρμόζονται προκειμένου να αποφασιστεί η διατήρηση σε ισχύ των δασμών, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του ιδίου κανονισμού.

34 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα δύο πρώτα από τα τρία κριτήρια που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού επαληθεύονται εν προκειμένω, δεδομένου ότι η Επιτροπή αναγνώρισε ότι συνεχίστηκε το ντάμπινγκ και ότι τα ληφθέντα μέτρα εξάλειψαν τη ζημία.

35 Κατά την προσφεύγουσα, εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, εν προκειμένω, η εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού ήταν «πλαισιωμένη». Κατά την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι η ίδια προσκόμισε ορισμένα αρχικά αποδεικτικά στοιχεία ως προς το τρίτο κριτήριο, το αναφερόμενο στην κατάσταση των εξαγωγέων και στους όρους της αγοράς, η Επιτροπή όφειλε να παράσχει στοιχεία δικαιολογούντα την απόρριψη των αρχικών αυτών αποδεικτικών στοιχείων πριν δυνηθεί να προχωρήσει στην άρση αυτών των μέτρων.

36 Όσον αφορά το τρίτο αυτό κριτήριο, η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, οι σχετικές με την έννοια της «απειλής ζημίας» θα μπορούσαν να αποδειχθούν χρήσιμες για την καλύτερη οριοθέτηση του περιεχομένου της έννοιας «ενδεχόμενη επανεμφάνιση της ζημίας». Υποστηρίζει ότι ο πρόσφορος σχετικά χαρακτήρας της διατάξεως αυτής έχει επιβεβαιωθεί με τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 2ας Μαΐου 1995, T-163/94 και T-165/94, NTN Corporation και Koyo Seiko κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1995, σ. II-1381), και του Δικαστηρίου της 10ης Φεβρουαρίου 1998, C-245/95 P, Επιτροπή κατά NTN Corporation και Koyo Seiko (Συλλογή 1998, σ. I-401), που εκδόθηκαν

βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1), το άρθρο 15 του οποίου αναφέρεται, χωρίς να χρησιμοποιεί τους ίδιους όρους, στις έννοιες του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Εξάλλου, η αμερικανική νομοθεσία περί επανεξετάσεως μέτρων των οποίων επίκειται η λήξη, συνιστά χρήσιμο στοιχείο για την αξιολόγηση «της καταστάσεως των εξαγωγέων και των όρων της αγοράς», στο μέτρο που αναφέρεται σε ένα «σύνολο ενδείξεων» προκειμένου να καθοριστεί αν, κατόπιν μιας τέτοιας επανεξετάσεως, συντρέχουν οι προϋποθέσεις διατηρήσεως σε ισχύ των μέτρων. Υποστηρίζει ότι οι περιλαμβανόμενες στην αμερικανική νομοθεσία ενδείξεις μπορούν να αποτελέσουν χρήσιμο συμπλήρωμα των εννοιών που περιλαμβάνονται π.χ. στο άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

37 Η Επιτροπή δέχεται ότι με το έγγραφο της 25ης Μαρτίου 1999 επιβεβαίωσε τη συνέχιση των πρακτικών ντάμπινγκ κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, υπογραμμίζει, όμως, ότι δεν εξέτασε αυτό το ζήτημα στην προσβαλλόμενη απόφαση. Αμφισβητεί την άποψη της προσφεύγουσας ότι, εν προκειμένω, η συνέχιση πρακτικών ντάμπινγκ θα συνεπαγόταν την ενδεχόμενη επανεμφάνιση της ζημίας.

38 Όσον αφορά την απόδειξη ότι η κατάσταση των εξαγωγέων και οι όροι της αγοράς είναι τέτοιοι ώστε να συνεπάγονται την ενδεχόμενη εμφάνιση νέων ζημιογόνων πρακτικών ντάμπινγκ, η Επιτροπή φρονεί ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ της περιπτώσεως κατά την οποία η ζημία συνεχίστηκε παρά τα μέτρα και της περιπτώσεως κατά την οποία με τα ληφθέντα μέτρα εξαλείφθηκε η ζημία. Αν οι πρακτικές ντάμπινγκ συνέχισαν να προκαλούν ζημία παρά τα ληφθέντα μέτρα αντιντάμπινγκ, δεν θα μπορούσε να τεθεί ζήτημα λήξεως των μέτρων αυτών. Αν, αντιθέτως, με τα μέτρα αντιντάμπινγκ εξαλείφθηκε η ζημία κατά τη διάρκεια ισχύος των μέτρων αυτών, η Επιτροπή φρονεί ότι είναι υποχρεωμένη να εκτιμήσει αν επιβάλλεται παρά ταύτα η συνέχιση της ισχύος τους προς αποτροπή της επανεμφανίσεως ζημιογόνου για την κοινοτική βιομηχανία ντάμπινγκ. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οφείλει να λάβει υπόψη της οποιαδήποτε βελτίωση της καταστάσεως της κοινοτικής βιομηχανίας οφειλόμενη στη λήψη των μέτρων αντιντάμπινγκ.

39 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι υπάρχει σαφής διάκριση μεταξύ της περιπτώσεως στην οποία αναφέρεται το άρθρο 3, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού (απειλή ζημίας) και εκείνης στην οποία αναφέρεται το άρθρο 11, παράγραφος 2, του ιδίου κανονισμού (επανεμφάνιση της ζημίας). Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί μια αναλογία μεταξύ των δύο αυτών διατάξεων, κατά μείζονα λόγο διότι η απόδειξη ότι υπάρχει απειλή ζημίας είναι ιδιαίτερα δυσχερής, τα δε όργανα

δεν έχουν λάβει μέτρα αντιντάμπινγκ βάσει μιας τέτοιας απειλής παρά μόνο σε πολύ λίγες περιπτώσεις.

40 Κατά την προφορική διαδικασία η Επιτροπή διευκρίνισε ότι η έννοια της ζημίας κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού περιλαμβάνει την περίπτωση μιας απειλής ζημίας. Εντούτοις, φρονεί ότι η περίπτωση κατά την οποία η λήξη της ισχύος των μέτρων αντιντάμπινγκ θα ευνοούσε την επανεμφάνιση μιας τέτοιας απειλής ενέχει εντελώς θεωρητικό χαρακτήρα. Στην πράξη, η εξέταση αφορά πάντοτε το ενδεχόμενο μιας επανεμφανίσεως της ζημίας.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

41 Κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, η ισχύς ενός μέτρου αντιντάμπινγκ λήγει πέντε έτη μετά τη λήψη του «εκτός αν η επανεξέταση οδήγησε στο συμπέρασμα ότι τυχόν λήξη της ισχύος του μέτρου είναι πιθανόν να οδηγήσει στη συνέχιση ή στην επανάληψη του ντάμπινγκ και της ζημίας».

42 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, αφενός, ότι η διατήρηση σε ισχύ ενός μέτρου εξαρτάται από το αποτέλεσμα της εκτιμήσεως των συνεπειών που θα είχε η λήξη της ισχύος του, δηλαδή από μια πρόβλεψη βάσει υποθέσεων σχετικά με τις μελλοντικές εξελίξεις της καταστάσεως της σχετικής αγοράς. Αφετέρου, προκύπτει ότι απλή δυνατότητα συνεχίσεως ή επανεμφανίσεως της ζημίας δεν αρκεί να δικαιολογήσει τη διατήρηση σε ισχύ ενός μέτρου, δεδομένου ότι αυτή εξαρτάται από την απόδειξη του ενδεχομένου συνεχίσεως ή επανεμφανίσεως της ζημίας.

43 Από αυτής της απόψεως δεν έχει σημασία ότι η απόδοση στη γαλλική γλώσσα του άρθρου 11, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, σε αντίθεση με τις αποδόσεις του στις άλλες γλώσσες δεν χρησιμοποιεί τους όρους «πιθανόν» ή «ενδεχόμενο».

44 Πράγματι, ο βασικός κανονισμός πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα της συμφωνίας αντιντάμπινγκ της ΠΟΕ (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Ιανουαρίου 2000, Τ-256/97, BEUC κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-101, σκέψεις 66 και 67), το άρθρο 11.3 της οποίας προβλέπει ότι όλοι οι οριστικοί δασμοί αντιντάμπινγκ θα καταργούνται το βραδύτερο πέντε έτη μετά την ημερομηνία επιβολής τους «εκτός αν οι αρμόδιες αρχές κρίνουν, στο πλαίσιο επανεξετάσεως [...], ότι είναι πιθανόν να συνεχιστούν ή να επανεμφανιστούν το ντάμπινγκ και η ζημία σε περίπτωση κατργήσεως του δασμού». Από αυτής της απόψεως, η χρησιμοποίηση των ρημάτων «αποδειχθεί» και «ευνοηθεί» στο γαλλικό κείμενο του βασικού κανονισμού σημαίνει ότι τα μέτρα δεν μπορούν να διατηρηθούν σε ισχύ παρά μόνο αν από την επανεξέταση προέκυψε ότι η λήξη ισχύος τους θα δημιουργήσει συνθήκες ευνοϊκές για τη συνέχιση ή την επανεμφάνιση της ζημίας. Συνεπώς, δεν απαιτείται να αποδειχθεί η συνέχιση ή η επανεμφάνιση της ζημίας, αλλά απλώς η ύπαρξη σχετικής πιθανότητας. Κατά συνέπεια, η απαίτηση της πιθανότητας περιλαμβάνεται επίσης σιωπηρώς στο γαλλικό κείμενο του βασικού κανονισμού.

45 Οι διάδικοι δεν αμφισβητούν εν προκειμένω ότι η ζημία απαλείφθηκε κατά το διάστημα ισχύος των εν λόγω μέτρων. Συνεπώς, η Επιτροπή όφειλε να επανεξετάσει την πιθανότητα επανεμφανίσεως της ζημίας.

46 Μια τέτοια εξέταση προϋποθέτει την εκτίμηση σύνθετων οικονομικών ζητημάτων για τα οποία τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Ο δικαστικός έλεγχος αυτής της εκτιμήσεως πρέπει, επομένως, να περιορίζεται στον έλεγχο ότι τηρήθηκαν οι κανόνες διαδικασίας, ότι συνέβησαν πράγματι τα περιστατικά επί των οποίων στηρίχθηκε η επίμαχη επιλογή και ότι δεν χώρησε ούτε πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των περιστατικών αυτών ούτε ενέργεια κατά κατάχρηση εξουσίας (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Μαρτίου 2000, Τ-51/96, Miwon κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-1841, σκέψη 94).

47 Στη συνέχεια πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, πρώτη φράση, του βασικού κανονισμού, το οποίο ρυθμίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορούν να διατηρηθούν σε ισχύ τα μέτρα αντιντάμπινγκ, απαιτεί την ύπαρξη πιθανότητας συνεχίσεως ή επανεμφανίσεως της ζημίας, χωρίς όμως να διευκρινίζει ρητώς τους παράγοντες που πρέπει να λάβουν υπόψη τους οι κοινοτικές αρχές κατά την εκτίμηση αυτής της πιθανότητας.

48 Αντιθέτως, το άρθρο 11, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού ορίζει ότι:

«Για να αρχίσει επανεξέταση ενόψει της λήξης της ισχύος των μέτρων, πρέπει η σχετική αίτηση να περιέχει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι η λήξη ισχύος των μέτρων είναι πιθανόν να οδηγήσει στη συνέχιση ή την επανάληψη του ντάμπινγκ και της ζημίας. Η πιθανότητα αυτή μπορεί, παραδείγματος χάρη, να στηρίζεται σε στοιχεία που αποδεικνύουν ότι το ντάμπινγκ και η ζημία συνεχίζονται ή ότι η εξάλειψη της ζημίας οφείλεται εν μέρει ή εξ ολοκλήρου στην ύπαρξη των μέτρων ή ότι η κατάσταση των εξαγωγέων ή οι συνθήκες που επικρατούν στην αγορά ενδέχεται να οδηγήσουν σε περαιτέρω άσκηση ζημιογόνων πρακτικών ντάμπινγκ.»

49 Όπως προκύπτει από το γράμμα αυτής της διατάξεως σκοπός της δεν είναι να διευκρινίσει τις προϋποθέσεις διατηρήσεως σε ισχύ των μέτρων, αλλά τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες επιβάλλεται να χωρήσει, κατόπιν αιτήσεως υποβληθείσας εξ ονόματος της κοινοτικής βιομηχανίας, επανεξέταση των μέτρων των οποίων επίκειται η λήξη ισχύος. Η εξέταση αυτών των προϋποθέσεων γίνεται βάσει στοιχείων που προσκομίζονται προς στήριξη της σχετικής αιτήσεως. Από αυτής της απόψεως, τα τρία κριτήρια τα οποία, εν είδει παραδείγματος, περιλαμβάνονται στη δεύτερη φράση αυτής της διατάξεως έχουν εναλλακτικό και όχι σωρευτικό χαρακτήρα.

50 Ενόψει αυτών των σκέψεων πρέπει να εξεταστεί η άποψη της προσφεύγουσας ότι τα τρία αυτά κριτήρια είναι πρόσφορα για την εκτίμηση του αν επιβάλλεται, στο πλαίσιο του άρθρου 11, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, να διαταχθεί η διατήρηση σε ισχύ αυτών των μέτρων.

51 Προκαταρκτικώς, επιβάλλεται να διευκρινιστεί ότι, παρά τη σχετική ασάφεια του γαλλικού κειμένου, το άρθρο 11, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού δεν πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι «η απόδειξη» μιας από τις τρεις περιπτώσεις που αναφέρονται στη δεύτερη φράση είναι αναγκαία προκειμένου να θεμελιωθεί, ενόψει της ενάρξεως μιας επανεξετάσεως, η πιθανότητα συνεχίσεως ή επανεμφανίσεως της ζημίας. Πράγματι, οι τρεις περιπτώσεις που απαριθμούνται στη φράση αυτή πρέπει να ερμηνευθούν υπό το πρίσμα της δεύτερης φράσεως του ιδίου

εδαφίου, κατά την οποία η επανεξέταση γίνεται όταν η αίτηση «περιέχει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία» της πιθανότητας συνεχίσεως ή επανεμφανίσεως της ζημίας. Με τη δεύτερη φράση σκοπείται η παροχή παραδειγμάτων πρόσφορων αποδεικτικών στοιχείων. Συνεπώς, από την όλη οικονομία του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι αρκεί, όσον αφορά την έναρξη επανεξετάσεως, η υποβαλλόμενη εξ ονόματος της κοινοτικής βιομηχανίας αίτηση να θεμελιώνεται με αποδεικτικά στοιχεία, μεταξύ άλλων, από την ύπαρξη μιας από τις τρεις περιπτώσεις που απαριθμούνται στη δεύτερη φράση του δεύτερου εδαφίου.

52 Εκ των ανωτέρω προκύπτει, όσον αφορά την πρώτη περίπτωση, ότι η επανεξέταση πρέπει να γίνεται βάσει επαρκών αποδεικτικών στοιχείων σχετικών με τη συνέχιση του ντάμπινγκ και της ζημίας, χωρίς να απαιτείται να έχει ήδη αποδειχθεί αυτή η συνέχιση. Εντούτοις, η ύπαρξη τέτοιων αποδεικτικών στοιχείων δεν μπορεί να προδικάζει το πόρισμα της επανεξετάσεως. Αντιθέτως, όσον αφορά την περίπτωση κατά την οποία η συνέχιση του ντάμπινγκ και της ζημίας αποδεικνύεται πριν από την έναρξη της επανεξετάσεως, ορθώς ανέφερε η Επιτροπή ότι σε μια τέτοια περίπτωση δεν τίθεται ζήτημα λήξεως της ισχύος των μέτρων. Αυτό, πάντως, δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι με τα επίμαχα μέτρα εξαλείφθηκε η ζημία.

53 Όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση, επιβάλλεται, ασφαλώς, να χωρήσει επανεξέταση στην περίπτωση που η αίτηση περιλαμβάνει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι η άρση της ζημίας οφείλεται πλήρως ή μερικώς στην ύπαρξη των μέτρων. Εντούτοις, αυτή καθεαυτή, η άρση της ζημίας δεν δικαιολογεί το συμπέρασμα ότι είναι πιθανή η επανεμφάνιση της ζημίας σε περίπτωση λήξεως της ισχύος των μέτρων. Πράγματι, σε διαφορετική περίπτωση, δεν θα μπορούσε ποτέ να λήξει η ισχύς μέτρων αντιντάμπινγκ των οποίων ο σκοπός επιτεύχθηκε διά της εξαλείψεως της ζημίας.

54 Η τρίτη περίπτωση αφορά ρητώς την πιθανότητα νέων επιζήμιων πρακτικών ντάμπινγκ. Εντούτοις, δεν απαιτείται, προκειμένου να χωρήσει επανεξέταση, να αποδειχθεί πράγματι η κατάσταση των εξαγωγέων και οι όροι της αγοράς που καθιστούν πιθανή μια επανεμφάνιση του ντάμπινγκ και της ζημίας. Η αίτηση επανεξετάσεως πρέπει απλώς να περιέχει αποδεικτικά στοιχεία που να δικαιολογούν

σχετική έρευνα. Αντιθέτως, όσον αφορά τη διατήρηση σε ισχύ των μέτρων, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, πρέπει να έχουν αποδειχθεί, βάσει των πορισμάτων μιας έρευνας, οι περιστάσεις από τις οποίες προκύπτει η σχετική πιθανότητα.

55 Από την ανάλυση αυτή του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι οι τρεις περιπτώσεις στις οποίες αναφέρεται το δεύτερο εδάφιό του δεν συνιστούν, αυτές καθεαυτές, κριτήρια εκτιμήσεως της πιθανότητας επανεμφανίσεως της ζημίας κατά την έννοια του πρώτου εδαφίου αυτής της διατάξεως.

56 Η ερμηνεία κατά την οποία οι προϋποθέσεις κινήσεως της επανεξετάσεως δεν πρέπει να συγχέονται με εκείνες που δικαιολογούν τη διατήρηση σε ισχύ των μέτρων επιβεβαιώθηκε με τις αποφάσεις NTN Corporation και Koyo Seiko κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα ανωτέρω στη σκέψη 36 (σκέψεις 58 έως 60), και Επιτροπή κατά NTN Corporation και Koyo Seiko, προαναφερθείσα ανωτέρω στη σκέψη 36 (σκέψεις 41 και 42), οι οποίες εκδόθηκαν σε σχέση με τα άρθρα 14 και 15 του κανονισμού 2423/88. Επιβάλλεται σχετικώς να υπομνησθεί ότι το άρθρο 15 του κανονισμού 2423/88, ο οποίος ρυθμίζει την επανεξέταση των μέτρων των οποίων επικείται η λήξη, διαφέρει από το άρθρο 11, του βασικού κανονισμού, καθόσον ορίζει ρητώς μόνο τις προϋποθέσεις κινήσεως της διαδικασίας επανεξετάσεως, ενώ δεν ορίζει ρητώς τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορούν τα μέτρα να διατηρηθούν σε ισχύ. Σε μια τέτοια περίπτωση, τόσο το Δικαστήριο όσο και το Πρωτοδικείο έκριναν ότι δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη, όσον αφορά την απόφαση περί διατηρήσεως σε ισχύ των μέτρων, τα κριτήρια από τα οποία εξαρτάται η κίνηση της διαδικασίας επανεξετάσεως. Η σκέψη αυτή ισχύει, κατά μείζονα λόγο, στο πλαίσιο του βασικού κανονισμού, δεδομένου ότι ο κανονισμός αυτός ρητώς ορίζει τις προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η διατήρηση σε ισχύ των μέτρων.

57 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι τόσο ο βασικός κανονισμός όσο και η συμφωνία αντιντάμπινγκ της ΠΟΕ εξαρτούν τη διατήρηση σε ισχύ των μέτρων από αυστηρές προϋποθέσεις, απαιτώντας να έχει θετικώς διαπιστωθεί από τις αρμόδιες αρχές, βάσει έρευνας, η πιθανότητα επανεμφανίσεως του ντάμπινγκ και της ζημίας.

58 Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, εφόσον επαληθεύθηκαν τα δύο πρώτα κριτήρια του άρθρου 11, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, ήταν υποχρεωμένη, ενόψει μιας αρχικής αποδείξεως όσον αφορά το τρίτο κριτήριο και ελλείψει αντικρούσεως, να προτείνει τη διατήρηση σε ισχύ των σχετικών μέτρων.

59 Στη συνέχεια, όσον αφορά τις διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού και της αντιντάμπινγκ νομοθεσίας των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, τα οποία η προσφεύγουσα θεωρεί ως πρόσφορα για τη διευκρίνιση των κριτηρίων εκτιμήσεως της πιθανότητας επανεμφανίσεως της ζημίας, πρέπει να τονιστεί ότι η Επιτροπή, όταν εξετάζει αν υφίσταται μια τέτοια πιθανότητα, πρέπει να εκτιμά τη συνολική κατάσταση της αγοράς. Η επιλογή των κριτηρίων που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την εκτίμηση αυτή, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, ανάγεται στην εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να την ακυρώσει παρά μόνο σε περίπτωση πρόδηλης πλάνης.

60 Η μόνη, όμως, συγκεκριμένη αιτίαση σχετικώς διατυπώθηκε από την προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεώς της και αφορά τον συνυπολογισμό του επιπέδου του ντάμπινγκ που διαπιστώθηκε κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας. Η αιτίαση αυτή θα εξεταστεί κατωτέρω στις σκέψεις 115 έως 118.

61 Εκτός αυτού του συγκεκριμένου σημείου, η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε πρόδηλες πλάνες ως προς την επιλογή των κριτηρίων που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση. Δεν προσδιόρισε, επίσης, κατά πόσο θα ήταν διαφορετικό το αποτέλεσμα της εκτιμήσεως του ενδεχομένου επανεμφανίσεως της ζημίας αν η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη της τα κριτήρια του άρθρου 3, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού ή τη νομοθεσία των Ηνωμένων Πολιτειών.

62 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας όσον αφορά, γενικώς, τα κριτήρια εκτιμήσεως που μπορούν να ληφθούν υπόψη προς καθορισμό του ενδεχομένου επανεμφανίσεως μιας ζημίας δεν είναι ικανά, εν προκειμένω, να επηρεάσουν το κύρος της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί της λήψεως υπόψη στοιχείων σχετικών με περίοδο μεταγενέστερη της περιόδου έρευνας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

63 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη, στο πλαίσιο της αναλύσεως της πιθανότητας επανεμφανίσεως του ντάμπινγκ και της ζημίας, στοιχεία μεταγενέστερα της περιόδου έρευνας, η οποία έληξε στις 30 Ιουνίου 1997. Προκειμένου για την εκτίμηση ενός μελλοντικού γεγονότος θα μπορούσε να δικαιολογηθεί η λήψη υπόψη αυτών των στοιχείων. Εξάλλου, η Επιτροπή απομακρύνθηκε από την πρακτική που ακολούθησε σε άλλες υποθέσεις. Ο συνυπολογισμός εν προκειμένω στοιχείων μεταγενέστερων είναι κατά μείζονα λόγο επιβεβλημένος καθόσον η επανεξέταση υπερέβη την προθεσμία ενός έτους που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

64 Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να λαμβάνει υπόψη όλα τα συναφή και δεόντως τεκμηριωμένα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν υποβληθεί στο πλαίσιο της έρευνας, δηλαδή, εν προκειμένω, τα στοιχεία της περιόδου από 1ης Ιουλίου 1996 έως 1ης Ιουλίου 1999.

65 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι στην προκειμένη περίπτωση η λήξη της περιόδου έρευνας δεν αντιστοιχεί με τη λήξη της πενταετούς περιόδου μετά την επιβολή των μέτρων, την οποία προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, δηλαδή την 20ή Δεκεμβρίου 1997. Υποστηρίζει, κατά συνέπεια, ότι επιβάλλεται, εν πάση περιπτώσει, να ληφθούν υπόψη τα στοιχεία της περιόδου που λήγει στις 20 Δεκεμβρίου 1997 και όχι στις 30 Ιουνίου 1997.

66 Τέλος, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι οι αιτιάσεις της στηρίζονται, ουσιαστικώς, επί στοιχείων αναγομένων στην περίοδο της έρευνας, τα οποία όμως συμπληρώθηκαν και επιβεβαιώθηκαν με μεταγενέστερα στοιχεία. Τα μεταγενέστερα αυτά στοι-

χεία γνωστοποιήθηκαν στην Επιτροπή στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, ήταν δε εύκολο για την Επιτροπή να τα ελέγξει.

67 Κατά την Επιτροπή, η πιθανότητα μιας συνεχίσεως ή μιας επανεμφανίσεως του ντάμπινγκ και της ζημίας πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένων αποκλειστικώς υπόψη των στοιχείων που αφορούν μια περίοδο αναφοράς η οποία δεν υπερβαίνει την τελευταία ημέρα της πενταετούς περιόδου. Συνεπώς, μόνο τα στοιχεία αυτά θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν συνέχιση της ισχύος των μέτρων.

68 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο κανόνας αυτός δεν εμποδίζει τη λήξη της περιόδου έρευνας λίγους μήνες πριν από το τέλος της πενταετούς περιόδου.

69 Τέλος, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι αν οι εκπρόσωποι της κοινοτικής βιομηχανίας υποστηρίζουν ότι υπάρχουν στοιχεία αναγόμενα σε περίοδο μεταγενέστερη της περιόδου έρευνας τα οποία δικαιολογούν τη λήψη μέτρων αντιντάμπινγκ, θα ήταν καλύτερο να καταθέσουν νέα καταγγελία παρά να προβάλουν τα στοιχεία αυτά στο πλαίσιο έρευνας η οποία έχει κινηθεί δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

70 Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, το οποίο αντιστοιχεί στο άρθρο 11.4 της συμφωνίας αντιντάμπινγκ της ΠΟΕ, η επανεξέταση μέτρων των οποίων επίκειται η λήξη πρέπει να γίνεται σύμφωνα με τους κανόνες που αφορούν τις διαδικασίες και τη διεξαγωγή ερευνών, τους περιλαμβανόμενους ιδίως στο άρθρο 6 του βασικού κανονισμού. Κατά συνέπεια, η διατήρηση σε ισχύ μέτρων μετά τη λήξη της πενταετούς περιόδου διέπεται από τις ίδιες διαδικαστικές εγγυήσεις, όσον αφορά τη διεξαγωγή της έρευνας, όπως και η αρχική επιβολή αυτών των μέτρων.

71 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι «κατά κανόνα, τυχόν πληροφορίες που αναφέρονται σε χρονικό διάστημα μεταγενέστερο της περιόδου έρευνας δεν λαμβάνονται υπόψη».

72 Το άρθρο 11, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού ορίζει ότι:

«Κατά τη διεξαγωγή των ερευνών βάσει της παρούσας παραγράφου, παρέχεται στους εξαγωγείς, τους εισαγωγείς, τους εκπροσώπους της χώρας εξαγωγής και τους κοινοτικούς παραγωγούς η δυνατότητα να προβάλουν περαιτέρω επιχειρήματα ή αντεπιχειρήματα ή να διατυπώνουν παρατηρήσεις σχετικά με τα θέματα που θίγονται στην αίτηση επανεξέτασης, ενώ για την εξαγωγή συμπερασμάτων λαμβάνονται καταλλήλως υπόψη όλα τα συναφή και δεόντως τεκμηριωμένα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν υποβληθεί σχετικά με το αν τυχόν λήξη ισχύος μέτρων είναι ή όχι πιθανόν να οδηγήσει σε συνέχιση ή σε επανάληψη του ντάμπινγκ και της ζημίας.»

73 Αντιθέτως προς εκείνο που προφανώς πιστεύει η προσφεύγουσα, η διάταξη αυτή δεν παρεκκλίνει, όσον αφορά τις επανεξετάσεις μέτρων των οποίων επίκειται η λήξη, από τον κανόνα του άρθρου 6, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Πράγματι, η υποχρέωση λήψεως υπόψη «όλων των δεόντως τεκμηριωμένων αποδεικτικών στοιχείων» που επιβάλλει στην Επιτροπή αφορά τα αποδεικτικά στοιχεία που προκύπτουν από την έρευνα η οποία έχει διεξαχθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 6 του βασικού κανονισμού.

74 Ο καθορισμός μιας περιόδου έρευνας και η απαγόρευση λήψεως υπόψη στοιχείων μεταγενέστερων αυτής έχουν ως σκοπό να διασφαλίσουν ότι τα αποτελέσματα της έρευνας θα είναι αντιπροσωπευτικά και αξιόπιστα. Αυτό ισχύει τόσο για τις έρευνες που διεξάγονται στο πλαίσιο επανεξετάσεως όσο και για εκείνες που διεξάγονται σύμφωνα με το άρθρο 5 του βασικού κανονισμού. Συνεπώς, ο κανόνας κατά τον οποίο οι πληροφορίες οι σχετικές με περίοδο μεταγενέστερη της περιόδου έρευνας κατά κανόνα δεν λαμβάνονται υπόψη εφαρμόζεται επίσης και σχετικά με τις έρευνες επανεξετάσεως μέτρων των οποίων επίκειται η λήξη.

75 Εντούτοις, με τη χρησιμοποίηση του όρου «κατά κανόνα», το άρθρο 6, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού επιτρέπει εξαιρέσεις από τον κανόνα αυτό. Έχει σχετικώς κριθεί ότι τα κοινοτικά όργανα δεν είναι υποχρεωμένα να περιλαμβάνουν στους υπολογισμούς τους στοιχεία αναγόμενα σε περίοδο μεταγενέστερη από εκείνη της έρευνας, εκτός αν από τα στοιχεία αυτά προκύπτουν νέες εξελίξεις που καθιστούν προφανώς απρόσφορη τη σχεδιαζόμενη επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, Τ-161/94, Sinochem κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. II-695, σκέψη 88).

76 Τίθεται, επομένως, το ζήτημα αν η εξαίρεση αυτή αφορά μόνο την περίπτωση στην οποία αναφέρθηκε το Πρωτοδικείο στην παρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 75 απόφαση Sinochem κατά Συμβουλίου, δηλαδή στην περίπτωση στην οποία οι μεταγενέστερες της περιόδου έρευνας εξελίξεις συνηγορούν κατά της επιβολής μέτρων, ή αν τέτοια στοιχεία δεν μπορούν να ληφθούν επίσης υπόψη υπέρ της λήψεως μέτρων, ιδίως, στην περίπτωση μιας επανεξετάσεως μέτρων των οποίων επίκειται η λήξη, προκειμένου να δικαιολογήσουν διατήρηση σε ισχύ αυτών των μέτρων. Επιβάλλεται σχετικώς να τονιστεί ότι ο βασικός κανονισμός και η συμφωνία αντιντάμπινγκ της ΠΟΕ εξαρτούν τόσο την επιβολή όσο και τη διατήρηση σε ισχύ μέτρων από αυστηρές προϋποθέσεις. Ιδίως το άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού εξαρτά τη διατήρηση σε ισχύ μέτρων προστασίας, μετά την πάροδο της πενταετούς περιόδου, από την προϋπόθεση ότι τα πραγματικά στοιχεία από τα οποία συνάγεται πιθανότητα επανεμφανίσεως της ζημίας έχουν διαπιστωθεί κατόπιν έρευνας διεξαχθείσας σύμφωνα με τον βασικό κανονισμό.

77 Αντιθέτως, στην περίπτωση που τα πορίσματα μιας τέτοιας έρευνας δεν είναι επαρκή ώστε να δικαιολογήσουν διατήρηση σε ισχύ δασμών αντιντάμπινγκ, ο βασικός κανονισμός προβλέπει τη λήξη τους. Αυτό σημαίνει ότι στοιχεία μεταγενέστερα της περιόδου έρευνας δεν μπορούν να λαμβάνονται υπόψη υπέρ της διατηρήσεως σε ισχύ των μέτρων. Επομένως, η παρατεθείσα στην ανωτέρω σκέψη 75 απόφαση Sinochem κατά Συμβουλίου δεν αφορά παρά μόνο την περίπτωση στην οποία στοιχεία μεταγενέστερα της περιόδου έρευνας, τα οποία διαπιστώθηκαν εκτός του πλαισίου έρευνας διεξαχθείσας σύμφωνα με τις διαδικαστικές εγγυήσεις που επιβάλλει ο βασικός κανονισμός και η συμφωνία αντιντάμπινγκ της ΠΟΕ λαμβάνονται υπόψη προκειμένου να αποφασιστεί η μη επιβολή ή η μη διατήρηση σε ισχύ δασμών αντιντάμπινγκ.

78 Η υποχρέωση θεμελιώσεως της διατηρήσεως των δασμών αντιντάμπινγκ αποκλειστικώς επί στοιχείων τα οποία συγκεντρώθηκαν στο πλαίσιο έρευνας σύμφωνης προς τον βασικό κανονισμό και τη συμφωνία αντιντάμπινγκ της ΠΟΕ δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι η διαδικασία επανεξετάσεως διήρκεσε στην προκειμένη περίπτωση πλέον των δώδεκα μηνών, αντιθέτως προς τα κανονικώς προβλεπόμενα από το άρθρο 11, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

79 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να λάβει υπόψη όλα τα στοιχεία που ανάγονται στην περίοδο την προγενέστερη της 20ής Δεκεμβρίου 1997, ημερομηνίας κατά την οποία έληξε η πενταετής περίοδος μετά την επιβολή των μέτρων, επιβάλλεται, κατ' αρχάς, να τονιστεί ότι η Επιτροπή έχει εξουσία εκτιμήσεως ως προς την επιλογή της περιόδου έρευνας (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψη 86). Δεδομένου ότι η διαδικασία επανεξετάσεως απαιτεί έναν ορισμένο χρόνο, είναι θεμιτό η περίοδος έρευνας να περατώνεται λίγους μήνες πριν από την εκπνοή της πενταετούς προθεσμίας. Εξάλλου, τα επιχειρήματα τα σχετικά με την τήρηση των διαδικαστικών εγγυήσεων στο πλαίσιο της έρευνας, τα οποία εξετέθησαν ανωτέρω, δεν επιτρέπουν στην Επιτροπή να λάβει υπόψη στοιχεία τα οποία προέκυψαν μεταξύ του τέλους της περιόδου έρευνας και της εκπνοής της πενταετούς περιόδου.

80 Τέλος, η άποψη της προσφεύγουσας έρχεται σε αντίφαση με τα επιχειρήματα τα οποία η ίδια προέβαλε υπέρ του παραδεκτού της παρούσας προσφυγής. Πράγματι, δεν μπορεί, αφενός, να διεκδικεί δικαστικό έλεγχο της επανεξετάσεως μέτρων των οποίων επίκειται η λήξη, στην οποία προέβη η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, χωρίς να μπορεί να της αντιταχθεί η δυνατότητα υποβολής νέας καταγγελίας και, αφετέρου, να ζητεί να ληφθούν υπόψη, στο πλαίσιο αυτού του δικαστικού ελέγχου, στοιχεία δυνάμενα να αποτελέσουν το αντικείμενο μιας νέας καταγγελίας.

81 Συνεπώς, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να λάβει υπόψη της στοιχεία μεταγενέστερα της περιόδου έρευνας είναι αβάσιμο.

Επί των αιτιάσεων που αφορούν την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών

Επιχειρήματα της προσφεύγουσας

82 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το σύνολο των στοιχείων που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή κατά τη διάρκεια της διαδικασίας επανεξετάσεως έπρεπε αναγκαστικώς να οδηγήσει το όργανο αυτό στο συμπέρασμα ότι υπάρχει πιθανότητα επανεμφανίσεως της ζημίας. Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά επτά ειδικές πτυχές της προσβαλλομένης αποφάσεως.

83 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή επλανήθη ως προς τον όγκο των εισαγωγών. Κατ' αρχάς, υποστηρίζει ότι η Επιτροπή αγνόησε ότι η εξέλιξη του όγκου των εισαγωγών, ιδίως κατά τη λήξη της περιόδου έρευνας και μεταγενέστερα αυτής, συνιστά σοβαρή ένδειξη επανεμφανίσεως της ζημίας. Στο υπόμνημα απαντήσεως προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρέλειψε να αθροίσει τις εισαγωγές τις προερχόμενες από την Αίγυπτο και την Πολωνία. Ειδικότερα, όσον αφορά τις εισαγωγές προελεύσεως Πολωνίας, η προσφεύγουσα επικαλείται πλάνη της Επιτροπής όσον αφορά την εξέλιξή τους κατά τη διάρκεια και κατόπιν της περιόδου έρευνας. Όσον αφορά τις εισαγωγές προελεύσεως Αιγύπτου, η προσφεύγουσα αιτιάται την Επιτροπή, αφενός, ότι αγνόησε τον προσωρινό χαρακτήρα της μειώσεώς τους κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας και ότι, αφετέρου, έσφαλε στην εκτίμηση της ποσότητάς τους κατά τη διάρκεια της ίδιας περιόδου, δεδομένου ότι ο αριθμός που αναφέρεται σχετικώς στην προσβαλλόμενη απόφαση διαφέρει από εκείνον που σημειώνει ο Αιγύπτιος παραγωγός-εξαγωγέας στην απάντησή του στο ερωτηματολόγιο.

84 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή αγνόησε τα συμπεράσματα που όφειλε να συναγάγει από την αύξηση του μεριδίου της κοινοτικής αγοράς που αντιστοιχεί στις εισαγωγές προελεύσεως Πολωνίας και Αιγύπτου.

85 Τρίτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή προφανή πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τον χαμηλότερο υπολογισμό των τιμών εισαγωγής. Κατ' αρχάς, η Επιτροπή αγνόησε ότι υπήρχε η πιθανότητα, σε περίπτωση λήξεως της ισχύος των μέτρων να εμφανιστεί εκ νέου επίπεδο χαμηλότερων τιμών, σε σχέση με τις τιμές που εφαρμόζει η κοινοτική βιομηχανία, μέχρι ποσοστού 30 %. Επίσης, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, παρά την ύπαρξη μέτρων, διαπιστώνονται με την προσβαλλόμενη απόφαση χαμηλότερες τιμές κατά 4,5 % για τις εξαγωγές από την Αίγυπτο και κατά 4,6 % για τις εξαγωγές από την Πολωνία, καθώς και ότι οι χαμηλότερες αυτές τιμές κατέστησαν δυνατή την αύξηση των όγκων και των μεριδίων αγοράς των εξαγωγέων των δύο αυτών χωρών. Η Επιτροπή παρέλειψε, εν πάση περιπτώσει, να εξετάσει την πιθανότητα διατηρήσεως αυτών των μειωμένων τιμών μετά τη λήξη της ισχύος των μέτρων. Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι τιμές εισαγωγής σιδηροπυριτίου προελεύσεως Αιγύπτου και Πολωνίας μειώθηκαν μετά την περίοδο έρευνας.

86 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή προδήλως επλανήθη ως προς την πιθανότητα επαναπροσανατολισμού των εξαγωγών της Πολωνίας και της Αιγύπτου προς την κοινοτική αγορά. Πρώτον, η Επιτροπή αγνόησε την προφανή εξέλιξη των τιμών του σιδηροπυριτίου στην παγκόσμια αγορά, οι οποίες παρουσιάζουν σημαντική διακύμανση. Επίσης, όσον αφορά, ειδικότερα, τον Αιγύπτιο παραγωγό-εξαγωγέα, η Επιτροπή προδήλως επλανήθη, αφενός, ως προς τα συμπεράσματα που έπρεπε να συναγάγει από τη χρησιμοποίηση των παραγωγικών δυνατοτήτων του και από τη σημασία των αποθεμάτων του, αφετέρου δε, ως προς την κατανομή των πωλήσεών του. Όσον αφορά, ειδικότερα, τον Πολωνό παραγωγό-εξαγωγέα, η Επιτροπή αγνόησε τις προβλέψεις του ως προς τη χρησιμοποίηση των παραγωγικών του ικανοτήτων.

87 Πέμπτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή προδήλως επλανήθη ως προς τα συμπεράσματα που έπρεπε να συναγάγει από την εξάλειψη της προκληθείσας στην κοινοτική βιομηχανία ζημίας με τα μέτρα αντιντάμπινγκ.

88 Έκτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή αγνόησε τα συμπεράσματα που έπρεπε να συναγάγει από τη διαπίστωσή της ότι το ντάμπινγκ συνεχίστηκε κατά την περίοδο της έρευνας. Υποστηρίζει σχετικώς ότι το διαπιστωθέν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου επίπεδο ντάμπινγκ είναι σημαντικό. Η νομοθεσία αντιντάμπινγκ

των Ηνωμένων Πολιτειών ρητώς αναφέρεται σ' αυτό το κριτήριο. Ζητεί, κατά συνέπεια, από το Πρωτοδικείο να ζητήσει από την Επιτροπή να προσδιορίσει το επίπεδο ντάμπινγκ που διαπιστώθηκε. Κατά την προφορική διαδικασία διευκρίνισε ότι το επίπεδο ντάμπινγκ που διαπιστώθηκε κατά την αρχική έρευνα ανερχόταν σε 61 % για τις εισαγωγές προελεύσεως Αιγύπτου και σε 44 % για τις εισαγωγές προελεύσεως Πολωνίας, περιθώρια ιδιαιτέρως υψηλά. Το γεγονός ότι το ντάμπινγκ διατηρήθηκε κατά τη διάρκεια εφαρμογής των μέτρων και ότι τα μέτρα αυτά εξάλειψαν τη ζημία συνιστά ιδιαίτερα σημαντική απόδειξη της αναγκαιότητας διατηρήσεώς τους. Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόδειξη της μη τηρήσεως των υποχρεώσεων που είχαν αναλάβει ο Αιγύπτιος και ο Πολωνός παραγωγός-εξαγωγέας κατά τη διάρκεια της περιόδου εφαρμογής των μέτρων συνιστά πρόσθετη ένδειξη της πιθανότητας επανεμφανίσεως της ζημίας. Η προσφεύγουσα ζητεί, κατά συνέπεια, από το Πρωτοδικείο να καλέσει την Επιτροπή να καταθέσει τις εκθέσεις που συνέταξαν οι εν λόγω παραγωγοί-εξαγωγείς σχετικά με την εκτέλεση των υποχρεώσεών τους.

89 Έβδομον, η προσφεύγουσα αιτιάται την Επιτροπή ότι αγνόησε το γεγονός ότι η κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας είναι τέτοια ώστε να είναι πιθανή η επανεμφάνιση της ζημίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

90 Προκαταρκτικώς, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι εκ των όσων κρίθηκαν ανωτέρω, στις σκέψεις 70 έως 81, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί πραγματικά στοιχεία μεταγενέστερα της περιόδου έρευνας προκειμένου να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως.

91 Στη συνέχεια, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η Επιτροπή, προκειμένου να δικαιολογήσει πρόταση διατηρήσεως σε ισχύ μέτρων, οφείλει να αποδείξει την ύπαρξη συγκεκριμένων περιστάσεων από τις οποίες να συνάγεται ότι επιστροφή σε ζημιογόνες πρακτικές τιμών είναι όχι μόνο πιθανή αλλά προφανής.

92 Η Επιτροπή όφειλε σχετικώς να λάβει υπόψη της τη διακύμανση των τιμών του σιδηροπυριτίου στην παγκόσμια αγορά. Οι δύο διάδικοι υπογράμμισαν ότι η εξέλιξη των τιμών και των λοιπών συνθηκών αυτής της αγοράς δύσκολα μπορεί να προβλεφθεί. Κατά συνέπεια, οι τιμές και οι λοιπές συνθήκες της παγκόσμιας αγοράς θα μπορούσαν να εξελιχθούν κατά τρόπο που να παρακινεί τον Πολωνό και Αιγύπτιο εξαγωγέα να καθορίσουν τις τιμές τους τόσο σε επίπεδο δυνάμενο να προκαλέσει ζημία στην κοινοτική βιομηχανία όσο και σε μη ζημιογόνο επίπεδο. Στην περίπτωση, όμως, που ο ασταθής χαρακτήρας μιας αγοράς δεν επιτρέπει βάσιμες προβλέψεις σχετικά με την εξέλιξή της, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η επιστροφή σε πρακτικές τιμών ζημιογόνων για την κοινοτική βιομηχανία είναι προς το συμφέρον των εξαγωγέων.

93 Ομοίως, η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη της το γεγονός ότι, στην προκειμένη περίπτωση, είχαν γίνει δεκτές οι σχετικές με τις τιμές αναλήψεις υποχρεώσεων των οικείων εξαγωγέων. Οι εν λόγω εξαγωγείς επωφελήθηκαν, συνεπώς, από τιμές ενός μη ζημιογόνου επιπέδου, στις οποίες πωλήθηκαν τα προϊόντα τους εντός της Κοινότητας, πράγμα που δεν θα συνέβαινε εάν τους είχαν επιβληθεί δασμοί αντιντάμπινγκ.

94 Στο πλαίσιο αυτό η Επιτροπή διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, στη δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι τιμές εξαγωγής προς την Κοινότητα που εφάρμοσαν ο Αιγύπτιος και ο Πολωνός παραγωγός-εξαγωγέας παρέμειναν, κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, ανώτερες από το μη ζημιογόνο επίπεδο που είχε υπολογιστεί για την αποδοχή της αναλήψεως εκ μέρους τους υποχρεώσεων σχετικών με τις τιμές. Η διαπίστωση αυτή δεν αμφισβητήθηκε αποτελεσματικά από την προσφεύγουσα, η οποία ρητώς υπογράμμισε, στο σημείο 42 της απαντήσεώς της ότι δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι ο Αιγύπτιος και ο Πολωνός παραγωγός-εξαγωγέας τήρησαν τις υποχρεώσεις τους κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας. Βεβαίως, με το υπόμνημα απαντήσεώς της έθεσε επίσης το ζήτημα της ενδεχόμενης μη τηρήσεως αυτών των υποχρεώσεων πριν και μετά την περίοδο έρευνας και ζήτησε από το Πρωτοδικείο να προβεί σχετικώς στη διεξαγωγή αποδείξεων. Πάντως, το επιχείρημα αυτό δεν είναι ικανό να επηρεάσει τις σχετικές με την περίοδο έρευνας διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στην δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως.

95 Το γεγονός ότι ο Πολωνός και Αιγύπτιος παραγωγός-εξαγωγέας εφάρμοσαν, με δική τους πρωτοβουλία, τιμές υψηλότερες από εκείνες που τους είχαν επιβληθεί με τις σχετικές με τις τιμές αναλήψεις υποχρεώσεων συνιστά ένδειξη από την οποία μπορεί να συναχθεί ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις δεν επιχείρησαν να πωλήσουν τα

προϊόντα τους σε χαμηλότερες τιμές προκειμένου να αυξήσουν τον όγκο των πωλήσεών τους και τα μερίδιά τους στην αγορά. Συνεπώς, από τη συμπεριφορά των παραγωγών-εξαγωγέων κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι αυτοί θα ακολουθούσαν αυτομάτως νέες ζημιογόνες πρακτικές στον τομέα των τιμών απλώς και μόνον λόγω της λήξεως της ισχύος των μέτρων.

96 Οι ειδικές αιτιάσεις που προέβαλε η προσφεύγουσα πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων.

97 Όσον αφορά, πρώτον, την αιτίαση τη σχετική με την εξέλιξη του όγκου των εισαγωγών, επιβάλλεται, κατ' αρχάς, να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την ακρίβεια των αριθμητικών διαπιστώσεων που στηρίζονται στις στατιστικές της Στατιστικής Υπηρεσίας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Eurostat) τις σχετικές με τον όγκο των εισαγωγών προελεύσεως των δύο αυτών χωρών, οι οποίες εκτίθενται στη δέκατη έκτη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επίσης, πρέπει να υπομνησθεί ότι η εξέλιξη των εισαγωγών, η μεταγενέστερη της περιόδου έρευνας, δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη από την Επιτροπή προς δικαιολόγηση της διατηρήσεως σε ισχύ των σχετικών μέτρων (βλ. ανωτέρω σκέψεις 70 έως 81).

98 Η αιτίαση ότι η Επιτροπή παρέλειψε να αθροίσει τις εισαγωγές προελεύσεως Αιγύπτου και Πολωνίας προς εκτίμηση της πιθανότητας επανεμφανίσεως της ζημίας στερείται πραγματικής βάσεως και πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να απαιτείται εξέταση του τεθέντος από την Επιτροπή ζητήματος αν μια τέτοια αιτίαση μπορούσε να προβληθεί για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως. Πράγματι, στην τριακοστή τέταρτη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή τονίζει ότι «οι εισαγωγές από την Αίγυπτο και την Πολωνία από κοινού ήταν σημαντικές». Καίτοι η Επιτροπή δεν σημειώνει στην προσβαλλόμενη απόφαση τους αριθμούς που αντιστοιχούν στο ύψος αυτών των εισαγωγών, η προσφεύγουσα δεν μπορεί, κατά συνέπεια, βασίμως να υποστηρίξει ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη της το σύνολο των εισαγωγών που προέρχονται από τις δύο αυτές χώρες.

99 Όσον αφορά ειδικότερα τις εισαγωγές προελεύσεως Πολωνίας, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ιδίως τον ισχυρισμό που περιέχεται στο έγγραφο της Επιτροπής της 25ης Μαρτίου 1999, κατά τον οποίο το ποσοστό αυξήσεως των εισαγωγών προελεύσεως Πολωνίας μειώθηκε κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας και ότι το επίπεδο των εισαγωγών παρέμεινε σταθερό κατά το 1997 και το 1998. Ο τελευταίος αυτός ισχυρισμός δεν επανελήφθη στην προσβαλλόμενη απόφαση, η τριακοστή τέταρτη αιτιολογική σκέψη της οποίας υπογραμμίζει, αναφερόμενη στην περίοδο που ελήφθη υπόψη για την εξέταση της ζημίας, ότι οι εισαγωγές προελεύσεως Πολωνίας «αυξήθηκαν, αν και από χαμηλή βάση». Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, δεν μπορεί να συναχθεί από τους περιεχόμενους στο έγγραφο της 25ης Μαρτίου 1999 ισχυρισμούς, τους σχετικούς με την περίοδο τη μεταγενέστερη της περιόδου έρευνας, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση βαρύνεται με προφανή πλάνη ως προς την εξέλιξη του όγκου των εισαγωγών.

100 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν μπορούν, επίσης, να θεμελιώσουν ότι η Επιτροπή προδήλως αγνόησε την εξέλιξη των εισαγωγών προελεύσεως Πολωνίας κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας. Από αυτής της απόψεως, το Πρωτοδικείο δεν απαιτείται να αποφανθεί επί του κύρους των διαφόρων υπολογισμών στους οποίους προέβησαν οι διάδικοι με βάση τα αριθμητικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα ως προς τη μέση μηνιαία εξέλιξη των προερχομένων από την εν λόγω χώρα εισαγωγών, καθόσον οι υπολογισμοί αυτοί αφορούν τη μεταγενέστερη της έρευνας περίοδο. Αντιθέτως, τα αριθμητικά στοιχεία που περιέχει η προσβαλλόμενη απόφαση για την περίοδο που ελήφθη υπόψη ως προς τη ζημία αποδεικνύουν ιδιαίτερα σημαντική αύξηση των εισαγωγών από την Πολωνία μεταξύ των ετών 1993 και 1995, ελαφρά μείωση κατά το έτος 1995 και σημαντική αύξηση κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, ιδίως κατά τη διάρκεια των δύο τελευταίων τριμήνων αυτής. Από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή αγνόησε την εξέλιξη αυτή.

101 Εντούτοις, επειδή οι εισαγωγές που αντιστοιχούν στην αύξηση αυτή πραγματοποιήθηκαν σε μη ζημιογόνες τιμές, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη κρίνοντας ότι η αύξηση αυτή δεν συνεπαγόταν την πιθανότητα επανεμφανίσεως της ζημίας.

102 Όσον αφορά, ειδικότερα, τις εισαγωγές προελεύσεως Αιγύπτου, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή αγνόησε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, τον προσωρινό χαρακτήρα της μειώσεώς τους. Πράγματι, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω στη

σκέψη 92, οι διακυμάνσεις των τιμών στην παγκόσμια αγορά σιδηροπυριτίου δεν έδιναν τη δυνατότητα στην Επιτροπή να προβλέψει ότι οι εξαγωγές προελεύσεως Αιγύπτου προς την Κοινότητα θα αυξάνονταν και ότι οι τιμές θα ήταν επιζήμιες για την κοινοτική βιομηχανία. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν επικαλείται κανένα συγκεκριμένο στοιχείο από το οποίο θα έπρεπε η Επιτροπή να συναγάγει την πιθανότητα μιας τέτοιας εξελίξεως των τιμών.

103 Τέλος, η αιτίαση που αναφέρεται στη διαφορά μεταξύ των αριθμητικών δεδομένων που περιέχονται στην προσβαλλόμενη απόφαση αναφορικά με τις εισαγωγές προελεύσεως Αιγύπτου κατά την περίοδο της έρευνας (11 098 τόνοι) και των 18 564 τόνων στους οποίους αναφέρθηκε ο Αιγύπτιος παραγωγός-εξαγωγέας για την ίδια περίοδο πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, η Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεως εξήγησε τη διαφορά αυτή υπό την έννοια ότι προφανώς, σύμφωνα με τις στατιστικές, μεγάλο μέρος της ποσότητας στην οποία αναφέρθηκε ο παραγωγός-εξαγωγέας εισήλθε στην Κοινότητα μετά την περίοδο έρευνας ή μεταπωλήθηκε εκτός Κοινότητας. Την αξιόπιστη αυτή εξήγηση δεν αμφισβήτησε η προσφεύγουσα.

104 Όσον αφορά, δεύτερον, την αιτίαση ότι η Επιτροπή αγνόησε τα συμπεράσματα που όφειλε να συναγάγει από την αύξηση του μεριδίου της κοινοτικής αγοράς που αντιστοιχεί στις εισαγωγές από την Αίγυπτο και την Πολωνία, πρέπει να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα επίσης δεν αμφισβητεί τις διαπιστώσεις των πραγματικών περιστατικών που περιέχονται σχετικώς στην προσβαλλόμενη απόφαση. Από την προσβαλλόμενη απόφαση συνάγεται ότι τα μερίδια της αγοράς που αντιστοιχούν στις εν λόγω εισαγωγές σημείωσαν, βεβαίως, αύξηση, ήταν όμως πολύ χαμηλά κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας (1,8 % για τις πρώτες και 4,8 % για τις δεύτερες) καθώς και κατά τα προηγούμενα έτη. Σε μια, όμως, κατάσταση στην οποία το επίπεδο τιμών εντός της Κοινότητας παρέχει στους κοινοτικούς παραγωγούς τη δυνατότητα πραγματοποιήσεως μη αμελητέων κερδών, η αύξηση των μεριδίων της αγοράς που αντιστοιχεί στις εν λόγω εισαγωγές δεν αρκεί, αφεαυτής, να καταστήσει πιθανή την επανεμφάνιση ζημίας σε περίπτωση λήξεως της ισχύος των μέτρων.

105 Όσον αφορά, τρίτον, την αιτίαση για τον υπολογισμό σε χαμηλό επίπεδο των τιμών εισαγωγής, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις επί μέρους χωριστές αιτιάσεις. Όσον αφορά την πρώτη, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι είναι πιθανόν η υποτιμολόγηση των εισαγωγών καταγωγής Αιγύπτου και Πολωνίας να φθάσει το 30 % σε περί-

πτωση καταργήσεως των εν λόγω μέτρων. Πράγματι, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 93, οι οικείοι παραγωγοί-εξαγωγείς ανέλαβαν δεσμεύσεις ως προς τις τιμές, ώστε να επωφελούνται από τις υψηλότερες τιμές που εφαρμόζουν. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η απλή λήξη της ισχύος των μέτρων δεν αρκεί να επιφέρει, αυτομάτως, μια τόσο σημαντική μείωση των τιμών τους.

106 Όσον αφορά τη δεύτερη επί μέρους αιτίαση, πρέπει να τονιστεί ότι η διατήρηση του επιπέδου υποτιμολόγησης που διαπιστώθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, δηλαδή 4,6 % και 4,5 % για τις εισαγωγές, αντιστοίχως, καταγωγής Πολωνίας και Αιγύπτου, δεν επιτρέπει τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι είναι πιθανή η επανεμφάνιση της ζημίας. Πράγματι, η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, διαπιστώνει ότι τα ληφθέντα το 1992 μέτρα εξάλειψαν τη ζημία παρά τη συνέχιση της υποτιμολόγησης, πράγμα το οποίο δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα.

107 Τέλος, όσον αφορά την τρίτη επί μέρους αιτίαση, που αναφέρεται στην πτώση των τιμών για τις εισαγωγές προελεύσεως Αιγύπτου και Πολωνίας μετά την περίοδο έρευνας, αρκεί η υπόμνηση, όπως εξετέθη ανωτέρω στις σκέψεις 70 έως 81, ότι η διατήρηση σε ισχύ των δασμών δεν μπορεί να στηριχθεί σε τέτοια στοιχεία.

108 Τέταρτον, όσον αφορά την αιτίαση περί αγνοήσεως της πιθανότητας επαναπροσανατολισμού των εξαγωγών από την Πολωνία και την Αίγυπτο προς την Κοινότητα, επιβάλλεται να τονιστεί, κατ' αρχάς, ότι οι διακυμάνσεις τιμών στη σχετική αγορά συνεπάγονται, ασφαλώς, τον κίνδυνο ενός τέτοιου επαναπροσανατολισμού. Εντούτοις, η ύπαρξη αυτού του κινδύνου δεν αρκεί ως απόδειξη ότι είναι πιθανός ένας τέτοιος επαναπροσανατολισμός, ακόμα δε λιγότερο ως απόδειξη ότι θα λάβει χώρα σε επιζήμιο επίπεδο τιμών.

109 Για τους ίδιους λόγους πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα ότι η Επιτροπή υποτίμησε τις δυνατότητες επαναπροσανατολισμού των εξαγωγών του Αιγύπτιου παραγωγού-εξαγωγέα προς την κοινοτική αγορά. Βεβαίως, η χρησιμοποίηση κατά 94 % των παραγωγικών του δυνατοτήτων κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας δεν αποκλείει την απόφαση του εν λόγω παραγωγού-εξαγωγέα να επανα-

προσανατολίσει μέρος των πωλήσεών του προς την κοινοτική αγορά, δεδομένου ότι οι εξαγωγές προς την αγορά αυτή αποτελούσαν, κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου, ελάχιστο μέρος των συνολικών του εξαγωγών. Ομοίως, το επίπεδο αποθεμάτων που δήλωσε ο Αιγύπτιος παραγωγός-εξαγωγέας δεν επιτρέπει τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι είναι δυνατή η αύξηση των εξαγωγών του προς την Κοινότητα. Εντούτοις, τα στοιχεία αυτά δεν αρκούν για τη διαπίστωση ότι μια τέτοια αύξηση είναι πιθανή.

110 Όσον αφορά την κατανομή των πωλήσεων του Αιγύπτιου παραγωγού-εξαγωγέα, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι υπέπεσε σε σφάλμα, στην τριακοστή έβδομη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως, διαπιστώνοντας ότι το ποσοστό πωλήσεων του εν λόγω παραγωγού που προορίζεται για την κοινοτική αγορά μειώθηκε από 68 % το 1995 σε 45 % κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας. Στην πραγματικότητα, το ποσοστό των πωλήσεών του προς την Κοινότητα ανερχόταν σε 25 % κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας. Εντούτοις, το λάθος αυτό δεν επηρεάζει το αποτέλεσμα της εκτιμήσεως της Επιτροπής ως προς την πιθανότητα επανεμφανίσεως της ζημίας. Πράγματι, καίτοι ο Αιγύπτιος παραγωγός-εξαγωγέας είχε τη δυνατότητα επαναπροσανατολισμού ενός σημαντικού μέρους των πωλήσεών του προς την κοινοτική αγορά, δεν είναι δυνατόν να συναχθεί, ενόψει των διακυμάνσεων των τιμών στην παγκόσμια αγορά, ότι ήταν πιθανός ένας τέτοιος επαναπροσανατολισμός.

111 Όσον αφορά, ειδικότερα, τις δυνατότητες επαναπροσανατολισμού των εξαγωγών του Πολωνού παραγωγού-εξαγωγέα, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σχετικώς σε προφανή πλάνη. Όσον αφορά το επιχείρημα περί αγνοήσεως, εκ μέρους της Επιτροπής, των προβλέψεων του εν λόγω παραγωγού-εξαγωγέα ως προς τη χρησιμοποίηση των παραγωγικών του ικανοτήτων, επιβάλλεται να τονιστεί, προκαταρκτικώς, ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη διαπίστωση της Επιτροπής κατά την οποία το ποσοστό χρησιμοποιήσεως των παραγωγικών του δυνατοτήτων ανερχόταν σε 93 % κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας. Βεβαίως, εκτιμώντας την πιθανότητα μιας επανεμφανίσεως της ζημίας, η Επιτροπή έλαβε υπόψη της όχι μόνο το ποσοστό χρησιμοποιήσεως κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, αλλά και τις προβλέψεις του παραγωγού-εξαγωγέα ως προς τη μελλοντική χρησιμοποίηση των παραγωγικών του ικανοτήτων, τις οποίες αυτός διαβίβασε στην Επιτροπή στο πλαίσιο της έρευνας. Εντούτοις, το γεγονός ότι ο Πολωνός παραγωγός-εξαγωγέας είχε προβλέψει για τα έτη 1997 και 1998 ποσοστό χρησιμοποιήσεως 84,7 % και, συνεπώς, διαθέσιμη ικανότητα παραγωγής σημαντικότερη από εκείνη της περιόδου έρευνας δεν αρκεί, αφεαυτού, να αποδείξει ότι η διαθέσιμη αυτή παραγωγική ικανότητα χρησιμοποιήθηκε προκειμένου να αυξηθούν οι εξαγωγές προς την Κοινότητα και ότι οι εξαγωγές αυτές θα γίνουν σε τιμές ζημιογόνες.

112 Στο πλαίσιο αυτό η προσφεύγουσα αμφισβητεί, απομονώνοντάς τον από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, τον ισχυρισμό που περιέχεται στη σκέψη 41 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά τον οποίο «η αύξηση των εξαγωγών στην Κοινότητα μπορεί να επιτευχθεί μόνον σε βάρος των εγχώριων πωλήσεων ή των εξαγωγών σε άλλες τρίτες χώρες, πράγμα που καθιστά απίθανη αυτή τη στρατηγική». Ο ισχυρισμός αυτός εντάσσεται σε μια συλλογιστική με την οποία επιχειρείται να εξηγηθεί ότι δεν θα ήταν λογικό από οικονομικής απόψεως για τον Πολωνό παραγωγό-εξαγωγέα να επιχειρήσει, σε περίπτωση λήξεως της ισχύος των μέτρων αντιντάμπινγκ, να μειώσει τις τιμές του με σκοπό την αύξηση του μεριδίου του στην κοινοτική αγορά, δεδομένου ότι είχε τη δυνατότητα να ενισχύσει τη θέση του στην εν λόγω αγορά χωρίς να εφαρμόζει ζημιογόνες τιμές.

113 Η εκτίμηση αυτή δεν προσκρούει στα αριθμητικά στοιχεία που παρέσχε ο Πολωνός παραγωγός-εξαγωγέας και τα οποία παρέθεσε η προσφεύγουσα, κατά τα οποία οι εξαγωγές του προς την Κοινότητα αυξήθηκαν, κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, σε σχέση με το έτος 1996, ενώ οι πωλήσεις του προς την εθνική αγορά και προς τις άλλες χώρες μειώθηκαν. Πράγματι, η αύξηση των πωλήσεων εντός της Κοινότητας κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας πραγματοποιήθηκε σε μη ζημιογόνες τιμές.

114 Όσον αφορά, πέμπτον, την αιτίαση που αναφέρεται στην εξάλειψη της ζημίας, αρκεί να τονιστεί, όπως εξετέθη ανωτέρω στη σκέψη 53, ότι το γεγονός και μόνον ότι η ζημία εξαλείφθηκε λόγω των μέτρων αντιντάμπινγκ που ελήφθησαν δεν αρκεί να αποδείξει την πιθανότητα επανεμφανίσεώς της σε περίπτωση λήξεως ισχύος αυτών των μέτρων.

115 Όσον αφορά, έκτον, την αιτίαση που αναφέρεται στην προβαλλόμενη αγνόηση εκ μέρους της Επιτροπής των συμπερασμάτων που αυτή όφειλε να συναγάγει από τη συνέχιση του ντάμπινγκ κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας, επιβάλλεται, κατ' αρχάς, η υπόμνηση ότι η Επιτροπή δεν έλαβε θέση, στην προσβαλλόμενη απόφαση, επί του ζητήματος αν το ντάμπινγκ συνεχίστηκε κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ούτε επί των ενδεχομένων περιθωρίων του ντάμπινγκ. Από αυτής της απόψεως, ήταν θεμιτό, εκ μέρους της Επιτροπής, να προβεί σε εξέταση μόνο του ζητήματος της πιθανότητας επανεμφανίσεως της ζημίας, δεδομένου ότι τα μέτρα δεν μπορούσαν να διατηρηθούν σε ισχύ ελλείψει μιας τέτοιας πιθανότητας.

116 Πρέπει να προστεθεί, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ότι η συνέχιση και το περιθώριο ντάμπινγκ που προβάλλονται δεν προσφέρονται, εν προκειμένω, για την εκτίμηση της πιθανότητας επανεμφανίσεως της ζημίας. Πράγματι, η ζημία την οποία θα μπορούσε ενδεχομένως να υποστεί η κοινοτική βιομηχανία κατόπιν της λήξεως των σχετικών με τις τιμές δεσμεύσεων, εξαρτάται ουσιαστικώς από το επίπεδο υποτιμολόγησης των εισαγωγών. Το σημαντικό περιθώριο ντάμπινγκ που σημειώθηκε κατά τη διάρκεια εφαρμογής των μέτρων δεν ασκεί σχετικώς άμεση επίδραση. Βεβαίως, στην περίπτωση λήξεως ισχύος ενός δασμού αντιντάμπινγκ το ποσό του οποίου αντιστοιχεί στο περιθώριο ντάμπινγκ, το γεγονός αυτό θα μπορούσε να επηρεάσει το επίπεδο της υποτιμολόγησης των εισαγωγών που θα μπορούσε να σημειωθεί μετά τη λήξη ισχύος ενός τέτοιου δασμού. Εντούτοις, επιβάλλεται εν προκειμένω να τονιστεί, αφενός, ότι ο Αιγύπτιος και ο Πολωνός παραγωγός-εξαγωγέας είχαν αναλάβει σχετικές με τις τιμές δεσμεύσεις και ότι, αφετέρου, το επίπεδο του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 3642/92 καθορίστηκε βάσει του ορίου της ζημίας και όχι του περιθωρίου ντάμπινγκ που είχε τότε διαπιστωθεί.

117 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να συναγάγει από το γεγονός ότι η νομοθεσία αντιντάμπινγκ των Ηνωμένων Πολιτειών επιτρέπει να λαμβάνεται υπόψη το μέγεθος του περιθωρίου ντάμπινγκ προκειμένου να καθοριστεί η πιθανότητα συνεχίσεως ή επανεμφανίσεως της ζημίας στο πλαίσιο μιας διαδικασίας επανεξετάσεως μέτρων των οποίων επίκειται η λήξη ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη, εν προκειμένω, να λάβει υπόψη της αυτόν τον παράγοντα.

118 Κατά συνέπεια, η αιτίαση ότι η Επιτροπή αγνόησε τα συμπεράσματα που όφειλε να συναγάγει από τη συνέχιση και από το επίπεδο του ντάμπινγκ κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας είναι αβάσιμη. Όσον αφορά το επιχείρημα που προβάλλεται σχετικώς, της μη τηρήσεως των δεσμεύσεων των σχετικών με τις τιμές, επιβάλλεται να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα δέχεται, αφενός, ότι οι δεσμεύσεις αυτές τηρήθηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας και ότι, αφετέρου, με τα μέτρα αυτά εξαλείφθηκε η ζημία. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η μη τήρηση των σχετικών με τις τιμές δεσμεύσεων πριν από την περίοδο έρευνας, σε περίπτωση που αυτή αποδειχθεί, έπρεπε να οδηγήσει την Επιτροπή σε διαφορετική εκτίμηση της πιθανότητας επανεμφανίσεως της ζημίας. Συνεπώς, δεν απαιτείται η διεξαγωγή των αποδείξεων που ζήτησε η προσφεύγουσα σχετικά με το επίπεδο ντάμπινγκ και την τήρηση των σχετικών με τις τιμές δεσμεύσεων, χωρίς να απαιτείται σχετικώς απόφαση ως προς το παραδεκτό αυτών των αιτήσεων, οι οποίες προβλήθηκαν με το υπόμνημα απαντήσεως.

119 Όσον αφορά την έβδομη και τελευταία αιτίαση ότι η Επιτροπή αγνόησε το γεγονός ότι η κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας καθιστούσε πιθανή την επανεμφάνιση της ζημίας, επιβάλλεται να τονιστεί ότι η προσφεύγουσα επικαλείται, κυρίως, μείωση του μεριδίου της κοινοτικής αγοράς που κατέχει η εν λόγω βιομηχανία. Ως προς αυτό, η Επιτροπή διαπίστωσε, χωρίς να την αμφισβητήσει σχετικώς η προσφεύγουσα ότι, παρά τη μείωση αυτή του μεριδίου της στην αγορά, η κοινοτική βιομηχανία μπόρεσε να αυξήσει τα κέρδη της. Σύμφωνα με τις δηλώσεις της προσφεύγουσας, τα κέρδη αυτά ήταν μάλιστα υψηλότερα κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας απ' ό,τι τα προηγούμενα έτη. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η Επιτροπή μπορούσε να συναγάγει το συμπέρασμα, χωρίς να υποπίπτει σε προφανή πλάνη, ότι δεν ήταν πιθανή η επανεμφάνιση της ζημίας, παρά τη μείωση του μεριδίου αγοράς της κοινοτικής βιομηχανίας.

120 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι η άποψη της προσφεύγουσας ότι το σύνολο των στοιχείων που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή όφειλε οπωσδήποτε να την οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι ήταν πιθανή επανεμφάνιση της ζημίας σε περίπτωση λήξεως της ισχύος των μέτρων είναι, επίσης, αβάσιμη. Πράγματι, από το σύνολο των στοιχείων που εξέθεσε η προσφεύγουσα προκύπτει ότι δεν μπορούσε να αποκλειστεί η δυνατότητα επανεμφανίσεως της ζημίας. Η δυνατότητα αυτή και μόνο δεν αρκεί, εντούτοις, προς δικαιολόγηση της διατηρήσεως σε ισχύ των μέτρων.

121 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι δεν αποδείχθηκε πιθανότητα επανεμφανίσεως της ζημίας κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Συνεπώς, η προσφυγή είναι αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

122 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Meij Lenaerts Potocki

Jaeger Pirrung

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Ιουνίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. W. H. Meij